

Asu Maro

amaro@milliyet.com.tr

Sinema bir şenliktir

Doksanların başları... On küsur yıl önce Türkiye’den kalkıp Almanya’ya, Nürnberg’e gelmiş genç bir mühendis, yaşadığı yeni ülkeyle ‘diyalog’ kurmanın yollarını arıyor. “Bizi tanımıyorlar” diye küsüp içine kapanmıyor da “Biz kendimizi tanıtıyor muyuz?” sorusunun peşine düşüyor. Ve de “Peki biz onları ne kadar tanıyoruz?”

İki kültürün arasında köprü kurmanın yolunun en çok sanattan geçtiğini bilen her akli başında insan gibi de tutuyor Genco Erkal’ı davet ediyor Nürnberg’e. “Ben Bertolt Brecht” oyununu Nazım Hikmet’i anlatmaya yönelik bir proje izliyor. Ve ‘diyalog’ başlıyor. Yıl 1992... Bu genç adam bir Türk filmleri festivali düzenliyor bu kez Nürnberg’de. Altı filmin gösterildiği, tek konuk olarak da Nur Sürer’in katıldığı bir mini-festival. Afişleri kendisi dolaşıp asıyor kafelere bir bir.

Nereden nereye...

Ve 2009... O hevesli ve azimli gencin, Adil Kaya’nın diktiği fidan şu an 14 yaşında koca bir ağaç. Dört beş senedir adı “Türkiye / Almanya Film Festivali” ve 10 gün boyunca şehrin kalbi burada atıyor. Bu sene 59 film gösteriliyor, sayısız konuk ağırlanıyor Türkiye’den ve Almanya’dan. Şehrin dört bir yanında festivalin afişleri var.

Kısa film, belgesel ve uzun metraj film dalında yarışmalar düzenleniyor. Uzun metraj jürisinin başkanı Berlin Film Festivali’nin sorumlularından Heinz Badewitz, bu senenin onur konuğu, Almanya’nın en tanınmış isimlerinden olduğunu söylemenin hiç de yanlış olmayacağı oyuncu, yönetmen, müzisyen Armin - Müeller Stahl.

Bunları neden söylüyorum? Çünkü sadece Armin Müeller - Stahl’ın Nürnberg’e gelecek olması bile büyük haber değeri taşıyor burada. Ve bunu bir avuç Türk’ün düzenlediği bir festival sağlıyor!

Aile boyu festival

Alman izleyiciler müthiş ilgi gösteriyor festivale. Türk ve Alman sinemacılar buluşup birbirlerinin filmlerini izliyor, hatta beraber filmler yapıyorlar. Bu mutluluk verici ortaklıkların son örneğinin geçen yılın onur konuğu Zülfü Livaneli ile Armin Müeller - Stahl arasında kurulmasının umulduğunu da fısıldamış olayım.

Adil Kaya şimdi festival başkanı ve hâlâ aynı azim ve amatör ruhla müthiş profesyonel bir iş

çıkartıyor. Konuklarını Nürnberg'den mutlu göndermek için deli gibi çırpınıyor. Uzun yıllardır yanında bir mucize kadın olan Ayten Akyıldız da var. Akyıldız festivalin yönetmeni, programı tamamen o hazırlıyor ve kızı, oğlu, yeğeni, hep birlikte kolları sıvayıp girişiyorlar işe.

Sonuç gerçekten heyecan verici. "Biraz da kendimiz için yapıyoruz tabii bunu" diyor Ayten Akyıldız, "Sonuçta tekdüze bir hayatımız var burada." Ve kurulan köprüden ne kadar gurur duydukları gözlerinden okunuyor.

Türkiye ne yapıyor?

Tahmin edileceği gibi buradan para kazanmak şöyle dursun, her seneyi ciddi açıklarla kapatıyorlar. Bir ara pes etme noktasına da gelmişler nitekim ve o sırada Robert Bosch Vakfı girmiş devreye. Şimdi festivalin ana sponsoru.

Sizin de aklınıza benim gibi "Peki Türkiye bu noktada nerede duruyor?" diye sormak geliyor mu? Çünkü neticede burada en çok bizim ülkemizin tanıtımı yapılıyor. Hem de çok aydınlık bir yüzüyle...

Kültür Bakanlığı iki yıldır ufak ufak desteklemeye başlamış Türkiye / Almanya Film Festivali'ni. Ama yeterli mi? Robert Bosch Vakfı'nın yaşamasını sağladığı böyle bir festivale Türkiye'den kimse el uzatamaz mıydı? Ama tabii programa müdahale etmeye kalkışmadan, "Şu filmi de alsanız" diye eş dost işlerine ayrıcalık beklemeden, kendi siyasi görüşünü dayatmadan, Hrant Dink belgeselinden rahatsız olmadan ya da Murat Belge, Cem Özdemir ve Osman Okkan'ın katıldığı "Quo Vadis Türkiye?" tartışmasına 'yenin içindeki kırık kolu ele güne göstermek' diye bakmadan...

Çok zor değil mi?